

บทนำ

"เมื่อใดที่มีมนุษย์เกิดยามตะวันลาเต็มดวง หากทายาทของข้าได้ ตีมีกินเลือดมันก่อนเงาจันทร์จะเคลื่อนคล้อย มันผู้นั้นจักเป็นอมตะ ไม่อาจมีใครหน้าไหนพิฆาตได้ เจ้าจงฟื้นคืนเผ่าพันธุ์โลหิตให้กลับมา ยิ่งใหญ่ กระจายอำนาจไปทุกเขตแดนวันแดนไกล จงทำให้มนุษย์เป็นผู้ถูกล่าเหยื่อที่เราเป็นอยู่ จงล่าล้างเผ่าพันธุ์ให้มันสูญสิ้นไปตลอดกาล"

ผู้เฒ่าแกรต๊ะหยุดอ่านข้อความในกระดาษแผ่นใหญ่ เมื่อเด็กน้อย ซึ่งนั่งอยู่บนตักตนเงยหน้าขึ้นมองพร้อมกับขมวดคิ้วมุ่น แหวดากลมใสเป็นประกายวิบวับท่ามกลางแสงเทียนสาดส่องและมันส่อเค้า งุนงงอย่างเห็นได้ชัด

"สงสัยอะไรหรือ ลีริค"

"ข้าไม่เข้าใจ ตะวันลาคืออะไร อมตะคืออะไร พิฆาต แล้วก็สูญสิ้น"

เสียงแหลมใสที่ร้ายคำซึ่งตนไม่เข้าใจมาได้อย่างครบครันนั้น ทำให้แกรต๊ะยิ้มละมุน มือเหยียวนลูบผมสีดำนุ่มมือของเด็กชายวัยห้าขวบแผ่วเบา เขารู้มานานแล้วว่าลีริคเป็นเด็กฉลาด ความจำดีเยี่ยม

แต่กระนั้นพอได้รู้อีกครั้งก็ยังอดภาคภูมิใจไม่ได้ แม้ว่าเด็กน้อยผู้นี้ จะไม่ได้เกี่ยวข้องกับเขาทางสายเลือดเลยก็ตาม แต่เขาก็เป็นผู้ดูแล ลีริคมาตั้งแต่แบเบาะ... ดูแลมาด้วยความหวัง

"ตะวันลาคือสุริยคราส ในที่นี้จำเพาะเจาะจงไปถึงการกลืนกิน แบบเต็มดวงเท่านั้น อมตะคือไม่มีวันตาย พิฆาตคือฆ่า สูญสิ้นคือ ไม่มีอะไรเหลือ ที่นี้เจ้านึกออกหรือยังว่าหัวหน้าเผ่าโลหิตเมื่อสองพันปี ก่อนนั้นเขาทำอะไรไว้ก่อนจะถูกลมมนุษย์เผาด้วยไฟเวทของทวยเทพ"

ใบหน้ากระจ่างใสมีแววครุ่นคิดอยู่เป็นครู่ ก่อนที่จะค่อยๆ มี แววตอกอกตกใจเข้ามาทดแทน ตาโตยิ่งโตขึ้นกว่าเดิมเมื่อสมลงน้อยๆ ประมวลความหมายได้ "หมายความว่าเผ่าพันธุ์โลหิตจะไม่วันตาย ถ้าได้กินเลือดของเด็กที่เกิดตอน... สุริยคราสคืออะไรละแกรเต้"

ผู้เฒ่าหัวเราะร่วนออกมากับน้ำเสียงอ่อนอ่อยและสีหน้าที่บ่งว่า เขินอายกับการต้องถามซ้ำอีกครั้งนั้น "โทษที่เถอะลีริค ข้าก็ลืมไปว่า เจ้ายังไม่รู้จักสุริยคราส มันคือการที่ดวงอาทิตย์ค่อยๆ ดับแสงไป เรื่อยๆ เพราะถูกดวงจันทร์เคลื่อนทับ"

เท่านั้นคนฟังก็แสดงอาการตื่นเต็นจนออกนอกหน้า "ดวงจันทร์ เคลื่อนทับดวงอาทิตย์ ข้าอยากเห็น ข้ายังไม่เคยเห็น"

"พรุ่งนี้เจ้าจะได้เห็น ลีริค"

เด็กน้อยหนึ่งไปอีกนิต ก่อนค่อยๆ บอกออกมาเสียงอ่อยอีกครั้ง "แต่ข้าไม่อยากเห็นแล้ว ถ้าเกิดมีใครเกิดมาช่วงนั้น เผ่าพันธุ์โลหิตก็จะ เป็นอมตะ แล้วพวกมนุษย์กระหายเลือดก็จะกลับมายิ่งใหญ่อีกครั้ง ไซ้ใหม่ ท่านเคยเล่าให้ข้าฟังว่าคนพวกนั้นน่ากลัว ข้าไม่อยากให้คน พวกนั้นเป็นอมตะ"

"บางทีมันอาจจะเป็นแค่ตำนาน ลีริค"

"แต่ท่านก็เคยบอกข้าเองนี่แกรเต้ ว่าตำนานอาจจะมีพื้นฐานมาจาก ความจริง"

แกรแต่อดคิดไม่ได้ว่าลิริคอาจอยู่กับเขามากเกินไป เขาอายุหกสิบแล้ว ในขณะที่ลิริคเพิ่งห้าขวบปีเท่านั้น ช่องว่างระหว่างวัยซึ่งมากโขอาจมีส่วนทำให้ลิริคดูเป็นผู้ใหญ่เกินตัว ทั้งคำพูดคำจาและความคิดความอ่าน... ทว่านี่ก็เป็นสิ่งที่เขาต้องการ เขาอยากให้ลิริคเป็นคนซึ่งสมบูรณ์พร้อมที่สุด เก่งกาจที่สุด เขาหวังไว้แบบนี้

"แต่ข้าไม่เข้าใจเลยแกรเต้ เผ่าพันธุ์โลหิตฆ่าคนมากมาย เวลาตัวเองถูกฆ่าบ้างทำไมจะต้องแค้นใจด้วย"

คำถามนั้นสร้างรอยยิ้มบนใบหน้าคนสูงวัย และสร้างความรู้สึกบางอย่างให้ก่อเกิดขึ้นในใจ ถ้าไม่สมเพชก็อาจจะเป็นเวทนาการะมัง "ถ้าเราคิดถึงคนอื่นน้อยเกินไป เราจะเป็นอย่างนั้น"

"แล้วคำพูดของหัวหน้าเผ่าโลหิตจะเป็นจริงไหม"

"ยังไม่มีใครรู้ ลิริค ตั้งแต่ข้าเกิดมายังไม่เคยมีสุริยุปราคาเต็มดวง... สุริยุปราคาก็คือสุริยคราสนั่นล่ะ" ชายชราอธิบายตามไปเมื่อเห็นคิ้วเรียวยาวนั้นขมวดมุ่นอีกครั้ง เมื่อเข้าใจคิ้วนั้นก็คลายออก

"แต่ท่านบอกว่าพรุ่งนี้จะมี"

"ใช่"

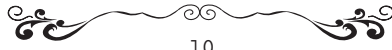
"พรุ่งนี้จะมีคนเกิดไหม"

"อาจจะ"

"แต่ข้าว่าคำพูดของหัวหน้าเผ่าโลหิตต้องไม่เป็นจริงหรอก ท่านเล่าให้ข้าฟังว่ามนุษย์เผาเขาได้ด้วยไฟของเทพ เผ่าโลหิตโหดเหี้ยมร้ายกาจขนาดนั้นทวยเทพจะยอมให้คำพูดของเขาเป็นจริงได้อย่างไร"

"บางทีนะลิริค เทพเจ้าก็ไม่ได้เข้าข้างมนุษย์เสมอไปหรอก บางทีเหล่าทวยเทพก็อาจจะอยากเห็นว่ามนุษย์อย่างเราจะมีปัญญาแก้ปัญหาที่ตัวเองเผชิญได้ดีแค่ไหน... บางทีมันก็อาจจะเป็นการละเล่นสนุกๆ ของท่านกระมัง"

คำบอกกล่าวเช่นนั้นทำเอาเด็กชายหน้าซีดหน้าเขียวไปเลยทีเดียว

"ถ้าอย่างนั้นหากพรุ่งนี้มีคนเกิด แล้วมนุษย์กระหายเลือดรู้เข้า เรา
มีแม่หรือ"

"หากพรุ่งนี้มีคนเกิด ข้าจะปกป้องเด็กน้อยคนนั้นด้วยชีวิตข้า"

แกรแต่มีอาจรู้ว่าเวรตาที่จ้องมายังตนหนึ่งนั้นสื่อความรู้สึกใด
ดูเหมือนลิริคจะกำลังครุ่นคิดอะไรอยู่สักอย่างซึ่งเขายังมีอาจเดาได้
ทว่าเพียงรอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าเอนดูนั้นแกรแต่ก็รู้ได้ทันที
สิ่งที่เขาหวังไว้วันนี้มีทางจะเป็นจริงแล้ว

"ถ้าอย่างนั้นข้าจะช่วยท่านนะแกรแต่ ข้าก็จะปกป้องเด็กคนนั้น
ด้วยชีวิตของข้าเช่นกัน"

คำพูดของเด็กห้าขวบจะเชื่อถืออะไรได้... แต่ไม่ใช่กับเด็กห้าขวบ
คนนี้ หลายครั้งหลายคราวที่ลิริคแสดงให้เห็นว่าจดจำคำพูดของตัวเอง
ได้แม่นยำแค่ไหน เด็กคนนี้รักษาคำพูดตัวเองได้อย่างที่ผู้ใหญ่บางคน
ต้องอับอายเลยทีเดียว

"เจ้าอยากฟังข้าอ่านต่อหรือไม่ ต่อไปจะเป็นการบอกให้รู้ว่า
มนุษย์เราหาทางแก้ปัญหาไว้อย่างไร"

"อยาก ข้าอยากฟัง"

ดังนั้นแกรแต่จึงขยับกระดาดในมือเข้าไปใกล้แสงเทียน ก่อน
เริ่มอ่านอีกครั้ง "สิ้นคำเปลวไฟก็ลุกไหม้ เสียงกรีดร้องดังก้องบาดลึก
โสตประสาทของมนุษย์ซึ่งอยู่บริเวณนั้นจนบางคนต้องเอามือปิดหู
หัวหน้ากองทัพมนุษย์ผู้กล้าหาญเชื่อว่าสิ่งที่หัวหน้าเผ่าโลหิตพุดจะ
ต้องเป็นจริงแน่ ด้วยความรักที่มีต่อมนุษย์ด้วยกันไม่ว่าจะเชื่อสายใด
ทำให้เขาอ่อนวอนต่อทวยเทพว่า

'เมื่อมีมนุษย์น้อยเกิดในยามตะวันตกแล้วไซ้ หากมีผู้เกิดยาม
จันทร์ราเลื่อนเข้ามาปกป้องทารกนั้นด้วยชีวิต เขาผู้นั้นจักกลับกลายเป็น
นักล่ามนุษย์กระหายเลือดผู้ยิ่งยง คมเขี้ยวของศัตรูจะมีอาจทำลาย
แม้ผิวหนัง เขาจะเป็นผู้ประหารประหารเผ่าพันธุ์อันเทียมโหดให้

หมดสิ้นไปตลอดกาล'

จากนั้นนายทหารผู้เกรียงไกรก็บูชาทวยเทพด้วยการจบชีวิตตัวเองลงในกองเพลิงเพื่อให้คำพูดของตนศักดิ์สิทธิ์เสมอเหมือนกัน ว่ากันว่าร่างของเขาสลายกลายเป็นผงสีทองปลิวขึ้นสู่ท้องฟ้า ส่วนดาบคู่ใจของเขาก็กลายเป็นของวิเศษที่สามารถปลิดชีพมนุษย์กระหายเลือดได้เพียงสะกดนิ้วผม ตกทอดจากรุ่นสู่รุ่นและเลื่อนหายไปกับกาลเวลา"

"ยามจันทร์ราเลื่อน..." เสียงพิมพ์คำนั้นบอกให้ผู้เฒ่ารู้ว่าคนฟังไม่เข้าใจคำใด

"ก็เหมือนตะวันลานั้นละ ลีริค แต่คราวนี้เกิดกับดวงจันทร์"

"ข้าไม่เข้าใจเลย แกรแต่ ทำไมคำขอจะต้องมีเงื่อนไขอะไรให้ยุ่งยากด้วย ขออะไรง่าย ๆ ไม่ได้หรือ เช่นขอให้คำขอของหัวหน้าเผ่าโลहितไม่เป็นความจริง"

แกรแต่หัวเราะเมื่อได้ฟังความคิดของเด็กน้อย ปฏิเสธไม่ได้เลยว่านี่เป็นความคิดที่เข้าท่า... "บางทีอาจจะเป็นเพราะเหล่าทวยเทพไม่เคยพอใจอะไรที่มันง่าย ๆ กระทบ หากให้หนูตัวน้อยสู้กับราชสีห์ มันก็คงจะไม่สนุกเท่าให้ราชสีห์สู้กันเอง เจ้าว่าอย่างนั้นไหมเล่า ลีริค"

"ข้าไม่ยากอะไรสู้กับอะไร ข้าอยากดูพวกมันเล่นกันมากกว่า"

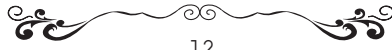
การอยู่กับลีริคทำให้ชายชราารู้สึกสดชื่นได้บ้างกับมุมมองของวัยไร้เดียงสา การมัดกระดาดขนาดใหญ่เข้าด้วยกันบอกเด็กน้อยว่านี่ได้เวลานอนแล้ว ร่างเล็กจึงไต่ลงจากตักมายืนนอนนิ่งๆ ระหว่างอีกฝ่ายเก็บของให้เข้าที่เข้าทาง กระทั่งได้จูงมือกันเข้านอน

เนิ่นนาน... กระทั่งแกรแต่ก็นึกว่าอีกฝ่ายหลับไหลไปแล้ว เสียงสอจิ้งจิ่งแหกรัตติกาล

"แกรแต่ แล้วดาบนั้นมีอยู่จริงไหม"

"อาจจะจริง"

"แล้วคนที่เกิดตอนจันทร์ราเลื่อน จะยอมปกป้องคนที่เกิดช่วง

ตะวันลาด้วยชีวิตใหม่"

"อาจจะยอม"

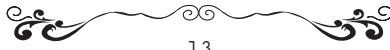
"ถ้าเขาไม่ยอม ข้าจะเป็นคนทำแทนได้ไหม"

"ได้สิ" คราวนี้ไม่มีคำว่า 'อาจจะ' นำ นั่นทำให้ร่างเล็กลูกพรวด
มาพูดด้วยน้ำเสียงและท่าทางดีอกดีใจ

"ได้หรือ ได้จริงๆ หรือ"

"ได้สิ หวยเทพต้องเห็นความตั้งใจจริงของเจ้า"

"ถ้าอย่างนั้นข้าจะปกป้องคนเกิดช่วงตะวันลาด้วยชีวิตของข้าเอง"
แล้วหวยเทพก็ต้องเห็นเหมือนที่ข้าเห็น ว่าเจ้าเกิดช่วงจันทร์ธาเลื่อน...

บทที่ ๑

แกรแต่รู้ว่าจะมีทารกน้อยเกิดในวันนี้... ในหมู่บ้านนี้มีสตรีมีครรภ์ในระยะใกล้คลอดอยู่สองคน เขาไม่รู้ว่าเบ้องบนจะกำหนดให้เป็นใคร แต่รู้ว่าจะต้องเป็นหญิงในแถบนี้แน่ ด้วยหากจะว่ากันตามตำนานแล้วหมู่บ้านนี้ก็คือสถานที่เกิดวจากค์กัธลึทซ์ซึ่งได้พุดให้ลิริคฟังไปเมื่อคืน ประตู่บ้านถูกเคาะอย่างหนักหน่วง เร่งเร้าให้คนภายในต้องรีบเดินไปเปิด บุรุษผู้หนึ่งซึ่งกำลังยืนหอบบอกให้เจ้าบ้านรู้ว่ากำลังจะได้รับข่าวสำคัญ

"ผู้เฒ่า เวียนากำลังจะคลอด"

เวียนน่าหรือ... นางไม่ใช่คนที่เขามองไว้เลย

"นางคลอดก่อนกำหนดแน่ๆ"

เบ้องบนล้อเล่นกับโซคชะตาอีกแล้วลึนะ... แกรแต่ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ ก่อนผุดลุกขึ้นและเคลื่อนตัวไปยังห้องส่วนตัวของตนตรงเข้าไปยังมุมห้องซึ่งมีหีบเก็บของเก่าคร่ำคร่า เปิดมันออกเพื่อหยิบของสิ่งหนึ่งซ่อนตัวใต้ห่อผ้ามาไว้กับตัว

"ลิริค" เพียงเขาส่งเสียงเรียกเบาๆ หนูน้อยก็ลืมตาตื่น ลิริคเป็น

เด็กตื่นเช้า ทว่านี่ก็ยิ่งเข้าเกินไป แต่ถึงกระนั้นเมื่อถูกปลุกเด็กชาย ก็เพียงลุกขึ้นมาหนึ่งท่าปรี๊ดๆ ด้วยท่าทางงุนงง ไม่มีแว่วว่าจะซึ่งโกรธ ฉุนเหียว

"จะไปปกป้องคนเกิดช่วงตะวันลากับข้าไหม"

ไม่ต้องให้ถามซ้ำสอง ลิริคก็ลุกพรวดจากที่นอนด้วยท่าทาง ตื่นตัวเต็มที ขาสั่นก้าวไปยังญาติผู้ใหญ่คนเดียวของตน เมื่อถึงตัว ก็จับมือไว้มัน... นั่นตอบรับได้ดีกว่าคำพูดใด

หลายชั่วโมงแล้วที่ผันผ่าน พระอาทิตย์สูงขึ้นไป... สูงขึ้นไป หากเวียหนักก็ยังไม่มีความว่าจะคลอด นางยังคงร้องโอดโอยให้ได้ยิน อยู่เป็นระยะ สิ่งเดียวที่แกรแต่ชอบคุณเหลือเกินในตอนนั้นก็คือสตรี อีกสองนางที่เขาจับตาไว้ยังคงปกติอยู่ทุกประการ เพราะหากมีคนใด คนหนึ่งทำท่าว่าจะคลอดขึ้นมาตอนนี้ละก็ เขาคงไม่สามารถแบ่ง ร่างไปเฝ้าไว้ได้

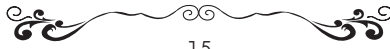
ชายชราيينอยู่หน้าบ้านโดยมีเด็กเล็กยืนเคียงข้าง คนทั้งคู่อยู่ใน อากาญเดียวกันคือกอดอกหนึ่งแทบไม่กระดิกตัวไปไหนเลย ผู้สูงวัยกว่า ยืนนิ่งเพราะจับจ้องอยู่ยังดวงอาทิตย์ในแอ่งน้ำ สายฝนที่ตกลงมาบ่อย ในช่วงนี้ก่อให้เกิดแอ่งน้ำเล็กๆ ตามทางเดิน เมื่อยังไม่มีสิ่งใดรบกวน มันก็ใสและนิ่งพอให้เขาใช้งานได้ ส่วนหนูน้อยอีกคนที่เคียงข้างนั้น นิ่งเพราะกำลังเฝ้าดูบสองตัวที่กระโดดไปมาราวกับกำลังไล่จับกัน อยู่กระนั้น

เพียงวัน...

"ตะวันกำลังจะลาแล้ว ลิริค"

ลิริคละสายตาจากบเมื่อได้ยินดังนั้น เงยหน้ามองคนบอกก็ เห็นว่าผู้เฒ่าไม่ได้ละสายตาไปจากแอ่งน้ำ จึงมองตามไปบ้าง... ตาโต เบิกกว้างอย่างประหลาดใจเมื่อเห็นว่าเงาของดวงอาทิตย์ในแอ่งน้ำนั้น

เริ่มแว้าแหว่ง

"จันทรากำลังเคลื่อนบัง... เวียน่าควรจะรีบคลอดเสียตอนนี้"
นางและลูกจะได้ปลอดภัย

เงาดำกลืนกินต้นกำเนิดแห่งแสงมากขึ้นเรื่อยๆ ความสว่างรอบตัวเริ่มจางหายราวกับใกล้ยามสนธยา ลิริคก้าวไปประชิดตัวแกรแต่เอาไว้มือรู้สึกได้ว่ารอบตัวมีเงาบางอย่างเคลื่อนไหววูบวาบ หากเงานั้นเป็นสิ่งมีชีวิต มันจะต้องเคลื่อนไหวได้รวดเร็วมาก

"เผ่าโลहित... เคลื่อนตัวได้เร็วยาวลมพัดหากสงบเงียบดูเงาประสาทมผัสสัมผัสเยิ้ม มองเห็น ได้ยิน ได้กลิ่นดีกว่ามนุษย์อย่างเราๆ หลายร้อยเท่า แต่นั่นก็ต้องในยามตะวันอัปแสงเท่านั้น หากเป็นตอนแดดแผดจ้า เผ่าพันธุ์นี้ก็อ่อนแอไม่ต่างจากกระต่ายที่ถูกล่า"

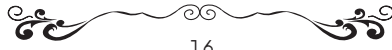
แกรแต่เริ่มแกะท่อผ้าออกจนปรากฏดาบเงินวาววับ วินาทีที่ดาบเผยตัวแก่สายตา ลิริคก็ได้ยินเสียงคำรามของสัตว์ร้ายซึ่งกำลังโกรธแค้นกับการถูกทำให้บาดเจ็บ ในอีกไม่ถึงอึดใจถัดมาหนูน้อยก็แทบจะเข้าไปกอดขาผู้เฒ่าเอาไว้มือปรากฏกองกำลังในชุดดำเป็นจำนวนหลายคน หากเสียงหุ่่มที่ตั้งบอกมาก็ทำให้คลายใจ

"หน่วยล่าเผ่าโลहित พวกของเรา ลิริค"

จบคำ ผู้เฒ่าเงยหน้าขึ้นมองตะวันทันแสงสุดท้ายซึ่งสว่างวาวเป็นประกายราวกับอัญมณีล้ำค่า หูพลันได้ยินเสียงแผดจ้าของทารก... เบื้องบนเลือกแล้วสินะว่าตำนานเก่าแก่จะเริ่มต้นขึ้นอีกครั้งต่อจากนี้

"ลิริค เข้าไปอยู่ในบ้าน อย่าอยู่ห่างคบไฟและคนที่เจ้าบอกว่า จะปกป้อง ไป!"

สิ้นเสียงกระตุ้น หนูน้อยก็หมุนตัววิ่งฉิวเข้าไปทำตามที่ได้รับคำสั่ง ส่วนผู้เฒ่าก็กำดาบแน่น หันไปคว้าคบเพลิงที่จุดและปักไว้หน้าบ้านมาไว้อีกมือ ทางเข้าออกด้านอื่นเขาไม่ห่วงเพราะมนุษย์กระหายเลือดจะไม่เข้าทางใดนอกจากประตูใหญ่ของบ้าน โชคดีว่าใน

ความโหดร้ายมันก็ยังมึคักดีศรีมากพอที่จะเปิดหนทางให้ต่อสู้อีก แม้ว่า
นั่นจะมาจากการทะนงตนว่าเป็นผู้แข็งแกร่งกว่าก็ตาม

การจู่โจมเกิดขึ้นแทบจะทันทีที่ลับร่างลึกลับไป แกรแต่ใช้เวลา
ทั้งชีวิตเพื่อฝึกการต่อสู้กับสิ่งที่รวดเร็วและไม่ได้หวังว่าเขาจะต้อง
ได้ใช้ หากเมื่อจำเป็น ชายชราที่ทำได้ดีมากทีเดียว เพราะหลังจาก
คมดาบสัมผัสศัตรูเป็นครั้งที่ห้าและพบว่าผู้ถูกทำร้ายไม่มีใครรอด ก็ดู
ราวกับแกรแต่และกองหนุนจะมีเวลาพักเป็นครู่ใหญ่

มนุษย์กระหายเลือดผู้หนึ่งซึ่งแกรแต่คาดว่าเป็นหัวหน้าเดิน
เข้ามาประจันหน้ากันช้าๆ และเอ่ยถาม

"ดาบเงินในตำนานหรือ"

"คิดว่าใช่หรือไม่เล่า"

"เจ้าเกิดช่วงจันทร์ธาเลื่อนหรือไม่"

แกรแต่ส่ายหน้าเป็นการปฏิเสธ รู้ว่ามันเพียงต้องการถามให้
แน่ใจว่าหากฆ่าเขาแล้วจะเกิดนักล่าผู้ยิ่งยงขึ้นตามตำนานหรือไม่ ก่อน
จะต้องป้องกันตัวเองอีกครั้งเมื่อคนซึ่งได้รู้แล้วว่าเขาไม่ใช่คนที่ฆ่า
ไม่ได้เข้าจู่โจมกันทันที... น่าเสียดายจริงๆ ว่าสิ่งที่ทำให้มันผงะไป
จะเป็นคบเพลิงไม่ใช่ดาบเงิน พอไฟซึ่งลุกโชนตรงหลังมือดับลง แผล
เหวอะก็ปรากฏให้เห็นและส่งกลิ่นเน่าเหม็นไปทั่วบริเวณ

เสียงคำรามก้องนั้นบอกได้ชัดเจนว่าคนมีแผลกราดเกรี้ยว
เพียงใด ทำให้แกรแต่และหน่วยล่าเผ่าโลहितกระตุ่นกลุ้มเนื้อไว้เตรียม
รอรบแรงโกรธาอย่างเต็มที่ ทว่าโชคดีเหลือเกินที่แสงตะวันเริ่ม
สาดส่องทำให้พวกมันชะงักก่อนจะพากันลับสายตาไป ทิ้งไว้เพียง
หนึ่งประโยค

"ตำนานได้เริ่มแล้ว..."

และนั่นก็คือสิ่งที่เขารู้มาก่อนหน้าแล้วเช่นกัน

แกรแต่ยืนนิ่งอยู่เพียงครู่ หันไปพยักหน้าเป็นเชิงขอบคุณกับผู้